

VIENA JĒZUS KALPOŠANAS DIENA

Sabata pēcpusdienai

NEDĒĻAS PĒTĪJUMIEM:

Mk. 1:16–45; Jņ. 1:29–42, Mk. 5:41; Lk. 6:12; 3. Moz. 13.

ATMIŅAS PANTS:

“Un Jēzus tiem sacīja: ‘Nāciet Man pakā!, Es jūs darišu par cilvēku zvejniekiem”
(Mk. 1:17).

Katrs evaņģēlijs iepazīstina ar Jēzus kalpošanu īpašā veidā. Matejs atklāj Jēzu aicinām mācekļus un tad sludinām uz Svētību kalna.

Lūka stāsta par Jēzus pirmo svētrunu sabbatā Nācāretes sinagogā.

Jānis atgādina par dažu pirmo mācekļu aicināšanu un stāstu par kāzām Kānā, kur Jēzus paveica Savu pirmo brīnumu.

Marka evaņģēlijs atgādina par četrus mācekļu aicināšanu un apraksta sabatu Kapernaumā un to, kas tam sekoja.

Šis “sabbats ar Jēzu” Marka evaņģēlija sākumā sniedz lasītājam izpratni par to, kas ir Jēzus. Visā šīs nedēļas tēmā ir uzrakstīti tikai daži Viņa vārdi: īss aicinājums kļūt par mācekli, pavēle dēmonam, plāns apmeklēt citas vietas un spītīgā dziedināšana ar norādi doties pie priestera un paziņot, ka ir dziedināts. Uzsvars ir uz darbību, īpaši uz cilvēku dziedināšanu. Evaņģēlija rakstniekam patīk izmantot vārdu “nekavējoties”, lai ilustrētu Jēzus kalpošanas straujo virzību uz priekšu.

Iepazīsimies ar šīs nedēļas tēmu, lai sagatavotos Bībeles izpētei 13. jūlijā.

“Seko man!”

Izlasi Mk. 1:16–20. Kas bija tie vīri, ko Jēzus sauca par mācekļiem, un kāda bija viņu reakcija? _____

Marka evaņģēlija 1. nodaļā nav daudz Jēzus teiktā. Tomēr Mk. 1:17 satur Viņa vārdus diviem zvejniekiem – Sīmanim, kas vēlāk nosaukts par “Pēteri”, un viņa brālim Andrejam. Abi vīri stāv Galilejas jūras krastā un met tīklus.

Nav minēta laiva vai citi zvejošanas atribūti, un tas liek domāt, ka abi vīri nav turīgi. Mk. 1:19, 20 Jēkabs un Jānis atrodas laivā kopā ar savu tēvu un kalpiem, kas liecina, ka viņiem finansiāli klājas labāk nekā Pēterim un Andrejam. Lūka norāda, ka Pēterim ir laiva un ka patiesībā Jēkabs un Jānis bija Pētera un Andreja partneri (sk. Lk. 5:1–11). Taču Marka evaņģēlijs parāda pretstatu starp abām brāļu grupām, un, lai ilustrētu šo atšķirību, Jēzus aicina kļūt par mācekļiem gan tos, kuriem ir mazāk līdzekļu, gan tos, kuriem ir vairāk.

Jēzus aicinājums šiem vīriešiem ir vienkāršs, tiešs un pravietsks. Viņš aicina tos sekot Viņam, tas ir, kļūt par Viņa mācekļiem. Jēzus norāda, ka, ja viņi atsauksies uz Viņa aicinājumu, Viņš uzņemsies uzdevumu padarīt tos par cilvēku zvejniekiem.

Padomājiet, kāpēc šie vīri nekavējoties (Mk. 1:16–20) visu pameta un sekoja Jēzum.

Jāņa evaņģēlijs papildina kopskatu vēl pilnīgāk (sk. Jņ. 1:29–42). Šķiet, ka brāļi bija Jāņa Kristītāja sekotāji un dzirdēja viņa sludināšanu, ka Jēzus ir “Dieva Jērs, kas nes pasaules grēkus” (Jņ. 1:29). Viņi satika Jēzu un pavadīja laiku kopā ar Viņu pie Jordānas upes. Līdz ar to viņu atsaukšanās Jēzus aicinājumam kalpot nebija nekāds joks vai bēgšana. Viņi to bija pārdomājuši.

Bet kāpēc Marks nesniedz sīkāku informāciju? Iespējams tāpēc, lai uzsvērtu Jēzus spēku. Viņš aicina, zvejnieki labprātīgi atbild, un viņu dzīve un visa pasaule nekad vairs nebūs tāda kā iepriekš.

No kā tu esi aicināts atteikties, lai sekotu Jēzum? (Padomājiet, ko izsaka jūsu atbilde, it īpaši, ja neko nevarat iedomāties.) _____

Neaizmirstams dievkalpojums

Izlasi Mk. 1:21–28. Kāds neaizmirstams piedzīvojums notika Kapernaumas sinagogā, un kādas garīgās patiesības mēs varam paņemt no šī stāsta? _____

Lielākajai daļai kristiešu kristīgajā ceļā ir daži neaizmirstami brīži – lēmums sekot Jēzum, viņu kristību diena, spēcīga svētruna, kurā viņi dziļi izjutuši Dieva klātbūtni. Daži no šiem mirkļiem var būt ne tikai neaizmirstami, bet var arī mainīt dzīvi.

Tā varēja būt arī dažiem cilvēkiem sabbatā Kapernaumā, kas aprakstīts Marka 1. nodaļā. “Un tie izbrīnījās par Viņa mācību, jo Viņš tos mācīja kā tāds, kam vara, un ne kā rakstu mācītāji” (Marka 1:22). Jēzum mācot, kāds dēmonu apsēsts vīrietis, kuru neapšaubāmi ietekmēja Jēzus mācības spēks, kļiedza: “Kas mums ar Tevi, Jēzu no Nācaretes? Vai esi atnācis mūs iznīcināt? Es zinu, kas tu esi – Dieva Svētais” (Mk. 1:24), un Jēzus izdzina dēmonu.

Padomājiet par dēmona vārdu nozīmi.

Pirmkārt, dēmons atzīst Jēzu par “Dieva Svēto”. Viņš atzīst, ka Jēzus ir svētais Dieva sūtnis – pretstatā nešķīstajiem, nesvētajiem sātana pulkiem. Dievkalpojuma telpā tiek gaidītas svētas lietas un personas, nevis nesvētas un nešķīstas lietas. Tādējādi šajā stāstā ir krass kontrasts starp labā un ļaunā spēkiem. Šeit mēs varam redzēt lielās cīņas realitāti. Cilvēki, iespējams, vēl nezina, kas ir Jēzus, bet dēmons noteikti to zina un arī publiski atzīst.

Tālāk pavēle iznākt no cilvēka ir saprotama, bet kāpēc seko pavēle “Esi kluss” (NKJV)? Sākot ar šo vietu, Marka evaņģēlijā parādās vērā ņemams motīvs – Jēzus aicinājums klusēt par to, kas Viņš ir. Zinātnieki to sauc par “mesiānisko noslēpumu”.

Jēzus aicinājums klusēt ir pamatots, jo Viņa laikā valdīja mesiāniskās gaidas. Bija riskanti būt mesijam. Tomēr kopā ar aicinājumiem klusēt nāk nepārprotamas atklāsmes par to, kas ir Jēzus. Laika gaitā kļuš skaidrs, ka Jēzus identitāti nevar noslēpt, un patiesība par to, kas Viņš ir, kļuš par evaņģēlija vēsts centru. Cilvēkiem ir ne tikai jāzina, kas ir Jēzus, bet pēc tam jāpieņem lēmums par to, kā viņi atsauksies Viņa atnākšanai un ko tas viņiem nozīmē.

Centšoties liecināt citiem, kad varētu būt saprātīgi neizklāstīt uzreiz visu, kam mēs ticam saistībā ar „mūsu laika patiesību”? _____

Vairāk sabata kalpošanas

Izlasi Mk. 1:29–34. Kā Jēzus palīdzēja Pētera ģimenei, un kādas garīgas mācības mēs varam gūt no šī ziņojuma? _____

Pēc apbrīnojamā sinagogas dievkalpojuma Jēzus kopā ar savu nelielo mācekļu pulciņu (Pēteri, Andreju, Jēkabu un Jāni) dodas atpūsties uz Pētera māju, lai atlikušo sabata dienu acīmredzot pavadītu draudzīgā maltītē un sadraudzībā.

Taču ainā iezogas raizes: Pētera sievasmāte ir slima ar drudzi, kas toreiz nozīmēja, ka jums vai nu kļūst labāk, vai arī jūs mirstat. Jēzum pastāsta par slimību, un Viņš paņem Pētera sievasmāti aiz rokas un pieceļ viņu augšā. Viņa nekavējoties sāk kalpot viņu vajadzībām. Cik spēcīgs piemērs principam, ka tie, kurus Jēzus ir izglābis un dziedinājis, sāk kalpot citiem!

Marka evaņģēlijā bieži ir tā, ka Jēzus dziedina, pieskaroties neveselajai personai (sk. Mk. 1:41; Mk. 5:41), lai gan citreiz pieskāriens netiek minēts (sk. Mk. 2:1–12, Mk. 3:1–6, Mk. 5:7–13).

Tajā dienā Jēzus vēl nebija beidzis kalpošanu. Pēc saulrieta daudzi ieradās Pētera namā, lai saņemtu dziedināšanu pēc tam, kad bija redzējuši, kas tajā dienā notika sinagogā, vai dzirdējuši par to. Tas, ka evaņģēlija autors nestāsta saviem lasītājiem, ka cilvēki kavējas sabata stundu dēļ, norāda uz viņa uzskatu, ka grāmatas lasītāji zinās par sabatu. Šī Marka evaņģēlija iezīme saskan ar to, ka tā lasītāji ir sabata ievērotāji.

Marks raksta, ka visa pilsēta tajā vakarā bija sapulcējusies pie namdurvīm (Mk. 1:33). Bija vajadzīgs laiks, lai Jēzus varētu palīdzēt visiem šiem cilvēkiem.

“Stundu pēc stundas tie nāca un gāja, jo neviens nevarēja zināt, vai rit vēl Ārsts būs viņu vidū. Tādu dienu Kapernauma vēl nekad nebija pieredzējusi. Gaisu pildīja triumfa un atbrīvošanās gaviļu balsis. Pestītājs priecājās par paša izraisīto liksmību. Kad Viņš redzēja atnākušo ļaužu ciešanas, Glābēja sirds iedegās līdzjūtībā un Viņš priecājās, ka Viņam ir spēks atdot tiem veselību un laimi.

Savu darbu Jēzus pārtrauca tikai tad, kad palīdzību bija saņēmis pēdējais cietējs. Bija vēla nakts, kad ļaudis izkļāda un pār Sīmaņa namu nolaidās klusums. Garā uztraukumu pilnā diena bija pagājusi, un Jēzus ilgojās pēc atpūtas. Bet, kad pilsēta vēl snauda, Pestītājs, ‘no rīta gaiļos cēlies, (...) izgāja kādā vientuļā vietā un tur Dievu pielūdza.’” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 259. lpp.)

Jēzus kalpošanas noslēpums

Izlasi Mk. 1:35–39. Kādas svarīgas mācības varam gūt no tā, ko Jēzus šeit darīja? _____

Jēzus piecēlās pirms saullēkta un aizgāja uz klusu, pamestu vietu Dievu lūgt. Mk. 1:35 uzsver lūgšanu kā Jēzus darbības galveno fokusu. Visas pārējās darbības vārdu formas teikumā ir kopsavilkuma formā – Viņš piecēlās, izgāja un aizgāja (grieķu valodā “aorista” formā, kas nozīmē pabeigtību). Taču darbības vārds “pielūgt” ir nepabeigtā formā, kas tiek izmantota, lai izteiktu notiekošu procesu, it īpaši šeit. Viņš lūdza, Viņš turpināja lūgt. Tekstā arī uzsvērts, cik agri tas bija, kad Jēzus izgāja, norādot, ka Viņa lūgšanas laiks viena nē bija ilgs.

Evaņģēlijos mēs iepazīstam Jēzu kā lūgšanas cilvēku (sk. Mt. 14:23, Mk. 6:46, Jņ. 17). Šķiet, ka tas ir viens no galvenajiem Jēzus kalpošanas spēka noslēpumiem.

Izlasi Lk. 6:12. Ko tas māca par Jēzus lūgšanu dzīvi? _____

Daudzi kristieši atvēl laiku lūgšanai. Šī prakse ir laba un pareiza, taču tā var kļūt arī par ikdienu, gandrīz kaut ko, kas tiek darīts automātiski. Viens veids, kā izkļūt no iestrēgšanas, ir ik pa laikam mainīt lūgšanas laiku vai reizēm lūgt ilgāk nekā parasti. Lūgšana nav ieslēgta kādā formulā, kas nekad nemainās.

Pēteris un citi mācekļi nepavadīja Jēzu uz lūgšanas vietu. Varbūt viņi zināja par šo vietu, jo Viņu atrada. Viņu piezīme, ka visi meklē Jēzu, bija norāde Viņam turpināt iepriekšējās dienas aizraujošo pieredzi, lai vēl vairāk dziedinātu un mācītu. Bet pārsteidzoši, ka Jēzus tam iebilst un norāda uz plašāku kalpošanas lauku citās vietās. “Un Viņš tiem saka: ‘Noejam citur tuvējos miestos, ka Es tur arī sludinu; jo tāpēc Es esmu nācis.’” (Mk. 1:38)

Ja Jēzum pašam vajadzēja tik daudz laika pavadīt lūgšanā, kā ir mums – cik daudz laika mums vajadzētu pavadīt lūgšanā? Ko mums atklāj Jēzus piemērs? _____

Vai jūs protat glabāt noslēpumu?

Izlasi Mk. 1:40–45. Ko tas mums māca par Jēzu un to, kā Viņš izturējās pret sabiedrības atstumtajiem? _____

Spitālība, kā aprakstīts šajā fragmentā un arī visā Vecajā Derībā, neattiecas tikai uz to, ko mūsdienās sauc par Hansena slimību (“bona fide” spitālību). Bībeles terminoloģijā tā būtu “bīstama ādas slimība” un varētu ietvert arī citas epidermas slimības. Hansena slimība, iespējams, nonākusi Senajos Tuvajos Austrumos apmēram trešajā gadsimtā pirms mūsu ēras. (sk. Deivids P. Raits un Ričards N. Džounss, “Leprosy”, The Anchor Bible Dictionary, 4. sēj. [New York: Doubleday, 1992], 277.–282. lpp.). Līdz ar to spitālīgais šajā fragmentā varēja būt slimis ar Hansena slimību, lai gan mēs precīzi nezinām, no kā vīrietis cieta.

Spitālīgais tic Jēzum, ka Viņš var šķīstīt. Saskaņā ar 3. Moz. 13. nodaļu spitālīgais bija rituāli nešķīsts, un viņam bija jāizvairās no saskarsmes ar citiem (sk. 3. Moz. 13:45, 46).

Tomēr Jēzus izjuta īpašu līdzjutību pret šo vīrieti un pieskārs viņam. “Un Viņš, sirdī kustināts, roku izstiepa, to aizskāra un uz to saka: “Es gribu, topi šķīsts” (Mk. 1:41). Šai darbībai Jēzu vajadzēja aptraipīt līdz vakaram, kad Viņam būs jāmazgājas, lai atkal kļūtu rituāli šķīsts (sal. ar 3. Moz. 13–15). Taču Markam ir skaidrs, ka Jēzus darbība, pieskaroties slimajam, šķīstīja no spitālības. Tātad Jēzus netika apgānīts, pieskaroties vīrietim.

Jēzus sūtīja vīrieti pie priestera ar norādījumu nest upuri, ko Mozus pavēlēja šādos gadījumos 3. Moz. 14. nod. Visā Marka evaņģēlijā Jēzus ir aizstāvis un atbalstītājs tam, ko mācījis Mozus (sk. Mk. 7:10; Mk. 10:3, 4; Mk. 12:26, 29–31). Šis uzskats ir krasā pretstatā reliģiskajiem vadītājiem, kuri Marka evaņģēlija 7., 10. un 12. nodaļā grauj ar Mozus starpniecību sniegto mācību sākotnējo nolūku. Šīs detaļas izskaidro Jēzus pavēli aplklusināt cilvēku Mk. 1:44. Ja viņš pastāstītu par savu izārstēšanu ar Jēzus palīdzību, tas varētu ietekmēt priesteru lēmumu, radot aizspriedumus pret Jēzu.

Taču šķiet, ka šķīstītais spitālīgais to nesaprata, un, nepaklausot Jēzus pavēlei, viņš izplatīja ziņas tālu un plaši, padarot Jēzum neiespējamu atklāti ienākt pilsētās, lai īstenotu kalpošanu.

Kāpēc mums vajadzētu būt uzmanīgiem, lai nedarītu lietas, kas var kavēt evaņģēlija izplatīšanos, lai cik labi būtu mūsu nodomi? _____

TĀLĀKIEM PĒTĪJUMIEM:

Izlasi Elenas Vaitas grāmatā “Laikmetu ilgas” nodaļas “Kapernaumā” un “Tu vari mani šķīstīt” (252.–266. lpp.).

Kādu Jēzu atklāj Marka 1. nodaļa? Jēzum ir tiesības aicināt mācekļus, un viņi atsaucas. Viņš ir svēts pretstatā nešķīstajiem gariem sātana vadībā. Notiek liela cīņa starp labo un ļauno, bet Jēzum ir lielāks spēks nekā dēmoniem. Jēzus jūt līdzī slimiem cilvēkiem un palīdz, pieskaroties tiem, kad neviens cits, visticamāk, to nedarītu.

“Sinagogā Jēzus runāja par valstību, kuru Viņš nācis uzcelt, un par savu sūtību atbrīvot sātana gūstekņus. Tad Viņu pārtrauca izbaiļu kļiedziens. Kāds velna apsēstais izlauzās uz priekšu no ļaužu pūļa, brēkdams: ‘Kas mums ar Tevi, Jēzu, no Nācaretes? Vai Tu esi nācis mūs nomaitāt? Es Tevi pazīstu, kas Tu esi, Dieva Svētais.’ (Mk. 1:24)

Izcēlās apjukums un troksnis. Klausītāju uzmanība tika novērsta, un Kristus vārdus neviens vairs neievēroja. Tieši ar tādu nolūku arī sātans savu upuri bija aizvedis uz sinagogu. Bet Jēzus norāja ļauno garu, sacīdams: ‘Palieci klusu un izej no tā! Un, to raustīdams un ar stipru balsi brēkdams, nešķīstais gars no tā izgāja.’ (..) Tas, kurš kārdināšanu tuksnesī bija uzvarējis sātanu, atkal aci pret aci satikās ar savu ienaidnieku. Ļaunais gars izmantoja visu savu spēku, lai upuri paturētu savās rokās, jo atkāpties nozīmētu atdot uzvaru Jēzum. Šķita, ka nomocītajam vīram cīņā ar ienaidnieku, kas jau bija laupījis viņa virišķību, būs jāzaudē arī dzīvība. Bet Jēzus ar pavēli gūstekni atbrīvoja.” (Elena Vaita “Laikmetu ilgas” 255., 256. lpp.)

Tikmēr mūsu Kungs turpināja rosīgu kalpošanu, pārvietojoties no vienas vietas uz otru, gandrīz pastāvīgi sazinoties ar daudziem cilvēkiem. Kā Viņš saglabāja mierīgu un stabilu attieksmi pret kalpošanu un cilvēkiem? Bez šaubām, tas notika caur Viņa ikdienas lūgšanu pieredzi.

Atrodiet dienas plānā vietu lūgšanai un Svēto Rakstu pētīšanai. Izdomājiet plānu, kas jums der, un veltiet šo laiku, lai attīstītu mierīgu garu, ko vada Svētais Gars un Dieva Vārds.

DISKUSIJAS JAUTĀJUMI:

1. Grupā pārrunājiet jautājumu par lūgšanu un to, kāpēc tā ir tik svarīga kristiešu dzīvē. Kādi daži jautājumi cilvēkiem var rasties par lūgšanas mērķi un efektivitāti?

2. Grupā pārrunājiet gadījumus, kad noteiktos brīžos varētu būt labāk nerunāt pārāk daudz par mūsu ticību. Kad noklusēšana varētu būt apdomīgāka izvēle, un kā mēs varam to izdarīt, neapdraudot savu liecību?

3. Kas ir “spītālīgie” jūsu kultūrā šodien? Kā jūsu draudze varētu aizsniegt un “pieskarties” šiem cilvēkiem, lai aiznestu viņiem evaņģēliju?